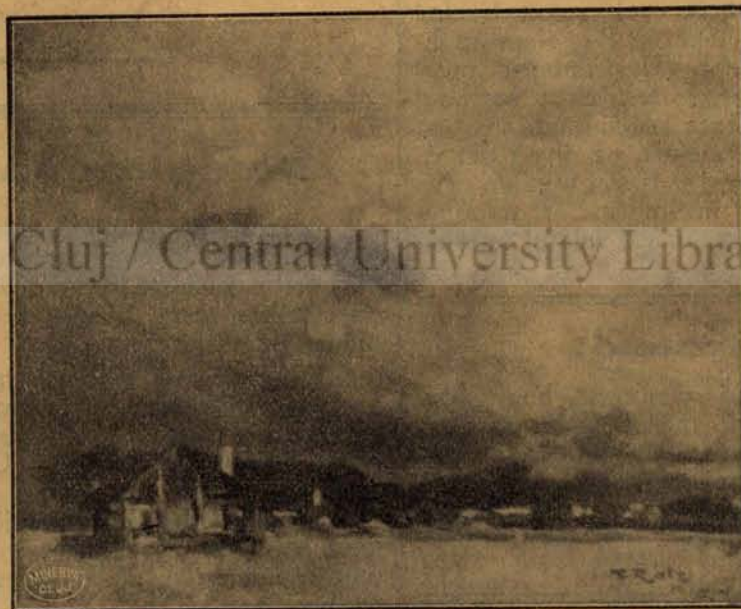

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Borus őszi táj.

1935. NOV.

10.

III. ÉVFOLYAM

31. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Mael Ferenc: Aranyegyszeregy.

Háromszor kilenc huszonhét,
Arulkodni bizony nem szép.

Háromszor tíz éppen harminc,
Az egészség a legdrágább kincs.

Négyszer négy az tizenhat,
Ne piszkáld az orrodát.

A beálló őszi nedves, hűvös idővel különféle járványos betegség ütötte fel fejét, nemcsak városunkban, de országszerte. Skarlátjárvány, difteritisz, himlő, influenza megviseli kis táborunkat is. Különösen az influenza. Kicsi Stroe Magdus leveléből is csak rossz híreket olvasok. Ő is betegen fekszik. Remélem azonban, mire a legközelebbi Uj Cimborát megkapja, már újra egészséges lesz és a szombat delutáni találkozón egészségesen látjuk viszont.

Vigyázni kell, gyermekek, az ilyen járványos időben az egészségre. Kezet minden evés előtt szappannal kell megmosni és naponta többször is öblögetni szájunkat valami fertőtlenítő folyadékkal.

Emlékeztető!

El ne felejtsetek, kis cimborák, hogy nov. 24-én lesz az ismerkedő mesedélután, amelyre minden helybeli kis cimborát elvárunk, sőt kedves szüleiteket, testvéreiteket is. Lesz mesemondás és vers, meg játék. A mesedélután vasárnap 3 órakor kezdődik, ott, ahol a szerkesztőség van.

Humor.

Miska bácsi meglátja, hogy a szomszédjának erős, munkabíró legényfia kényelmesen heverészik a fa árnyékában. Nem állja meg szó nélkül:

— Oh te világ lustája, nem sül ki a szemed, hogy mikor mások kinn dolgoznak a mezőn, te itt lebzszel? Azt sem érdeveled meg, hogy a nap rád süssön!

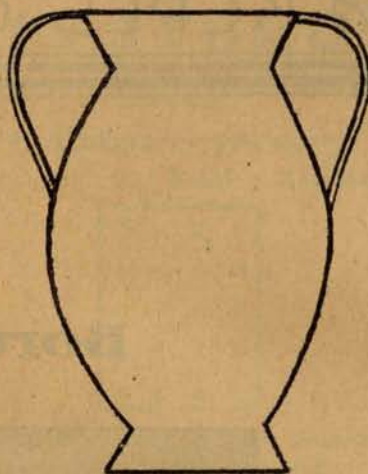
— Tudom én azt — feleli rá a legény — éppen azért feküdtem árnyékba.

Intelligens urileány, aki románul perfektül beszél, akár Clujra, akár a vidékre gyermekek mellé nevelőnőnek elmenne. Szerény igényü; olyan uricsaládhoz vágyik, ahol otthonra talál. Érdeklődő és megkereső leveleket a kiadóhivatallal címzetthez továbbítja.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

19. számú minta.

Beteglátogatóban.

A mult héten történt, hogy a postában egy kék borítékú levélben azt olvasom, hogy az én Ferenczy Géza I. gimnázista kis barátomat operálták s benn fekszik szegényke a Református kórházban.

Ej-ej! ez már nem jó hír! — csóváltam a fejem. S csak nézegettem a postát s latolgattam nézegettem az irni valókat, hogy nem-e volna annyi időm, hogy Gézukát meglátogassam.

Szerencsére vasárnap jött közbe s így templom után lesétáltam a vasúthoz vezető uton épült szép új, modern Református kórházba.

Éppen jött Gespann doktor bácsi — meg is kértem mindjárt, hogy vezessen el az illető betegszobába.

— Igaz, hogy már a látogatási idő letelt, — mondta ő mosolyogva, de az Uj Cimborát azért szívesen látjuk. Tessék csak jönni velem.

Gézuka harmadmagával feküdt abban a teremben. Persze meg volt lepődve a nem várt látogatáson. De hál' Istennek már jobban érezte magát. Orrpolipja volt, azt vették ki, meg a garatmanduláit.

S lám nem hiába cserkész a mi Géza barátunk, de tud is önfegyelmzett lenni s tudja túrni a szenvedéseket. Még Péterffy doktor bácsi is megjegyezte, hogy az operáció alatt nagyon bátran viselkedett, pedig nem is altatták.

— Ugy viselkedett, mondta Péterffy doktor ur, mint, ahogy egy cserkészhez illik!

Az első lecke.

Irtá: Endrődi Sándor.

Ez aztán a derék kislány!
Dologhoz ül játék után.
Édes munkás kis kezecskék
Most veszik az első leckét.

Nem is munka, csak mulatság:
Sürgölődnek az ujjacskák,
Mind sietne s mind ügyetlen —
No, megy ez még majd könnyebben!

A tü, mint egy vasgerenda,
A szál, mintha kötél volna,
De se baj! Csak akarni kell
S nem maradhat el a siker.

Édesanya szemepárja
Rámosolyog a munkára.
Ily csillagok fénye mellett
Áldottá lesz minden kezdet!

A legjobbkor kapott pofon.

Észak-Németország egyik nagy kereskedő városában élt egy Müller nevű kereskedő. Az utóbbi időben gyakran találkozott egy csinosan öltözködő fiatalemberrel, aki mindig szívesen, sőt feltűnően szívesen köszönt neki. Müller úr is szívesen viszonzta a köszöntést, de mivel nem emlékezett arra, hogy a fiatalembert ismerné, azt hitte, hogy az bizonyosan összetéveszti valakivel, akihez ő hasonlít.

Egy napon egyik barátja meghívta Müller urat s midőn az a jelzett időben barátjának kedves falusi hajlékában megjelent, ott találta a fiatalembert, ki a házigazdával beszélgetésbe merülve sétált a kertnek árnyas utain fel és alá. Feléjük közeledett. Midőn találkoztak s a házi úr be akarta mutatni vendégeit egymásnak, a fiatalember megragadta Müller úr kezét s így szólott: „Erre nincs kérem szükség, mert mi régóta ismerjük egymást”.

„Én azt hiszem téved, fiatalember”, mondá Müller úr, „igaz, hogy engem az uccán ismételten szívélyesen köszöntött, de nekem ön teljesen ismeretlen”.

„Én pedig régóta ismerem Müller urat”, válaszolta az ifju „és szívből örülök, hogy most találkoztunk s alkalmam van szívből jövő meleg köszönetet mondanom önnek”.

„Talányokban beszél kérem, hogyan lenne ön hálára kötelezve, mikor nem is ismerem?”

„Bizony régi történet ez már, de ha szíves lesz meghallgatni, azt hiszem vissza fog emlékezni rám. Tizenhét évvel ezelőtt történt az eset. Én akkor 9 éves fiú voltam, Midőn egy napon iskolába mentem, azt gondoltam: milyen jó lenne a darab kenyérhez, mit édesanyám adott, néhány alma is. Pajtásaim iskolába jövet sokszor kaptak otthon szép almát, de én oly ritkán kaptam. E fölött gondolkozva értem a piactérre, melyen keresztül kellett mennem, — sorban állottak ott a telt kosarak és kasok telve mosolygó gyümölcseivel. Az egyik kosár tulajdonosnője éppen elfordult s beszélgetett a szomszédjával. Ekkor támadt bennem az a csábító gondolat: senki se veszi észre, ha lopsz egy almát

a sok közül! Óvatosan nyultam az alma után s már éppen zsebre akartam vágni, mikor hirtelen egy pofont kaptam s ijedtemben az almát is elejtettem. „Fiam, mondá egy komoly hang, hogyan hangzik a hetedik parancsolat? Azt hiszem ez az első eset, hogy a kezéd a másé után nyult, de legyen ez az utolsó is!” Éreztem, hogy a szégyen pirja elborította arcom s alig mertem feltekinteni, de azontul az embernek az arca, kitől a pofont kaptam, mélyen emlékezetembe vésődött... Az iskolában kezdetben nagyon izgatott voltam, mert folyton fülemben csengtek a hallott komoly szavak, a szívem hevesen vert s szerettem volna sirni s különösen eszembe véstem ezeket a szavakat: „ez legyen az utolsó eset is!” Szentül meg is fogadtam, hogy igen, ez az első, de egyszers mint az utolsó eset is. De még később is, valahányszor a kátét elmondtuk s a tanító ur fel-tette a kérdést: „Mit jelent a hetedik parancsolat?” szívem úgy dobogott, mint akkor reggel. Midőn néhány év múlva iskoláimat elvégeztem, Brémába kerültem, édesatyám egyik barátjának kereskedésébe, majd később Dél-Amerikába. Az alkalmak hosszú sora kínálkozott, hogy egy fiatal kereskedő ember kinyujthassa kezét mások vagyona után. És a kísértés sem maradt el, de mindannyiszor eszembe jutott a kapott pofon és az azt kísérő mondás: „És ez legyen az utolsó is!” És ezeknek a segítségével sikerült is minden kísértést legyőznöm. Öt hónap óta ismét itthon vagyok az én kedves szülővárosomban.”

A fiatalember bevégezte elbeszélését s meghatottan tekintett a kereskedőre, majd megragadta annak kezét és így szólott: „Engedje meg, kérem, hogy a kezét, mely velem egykor oly nagy jót tett, hálásan megszorítsam!”

„Ön pedig engedje meg nekem”, válaszolá Müller ur, miközben könny csillogott szemében, „hogy szívből szerethessem azt a férfit, akit a hála erénye ékesít s aki élte folyamán hűven megtartja azt, amit, mint gyermek megfogadott”.

Németből fordította: Rédei Károly.

Kláríka és a fehér egér.

Írta: Rafael Anna.

A királyi herceg, azaz most már a fehér egér tehetetlenül hallgatta végig ezt a beszélgetést. Most már tudta, hogy gonosz öccse okozta a vesztét, de — sajnos — nem tudott magán segíteni. Emberileg gondolkodott, de egér ösztönei voltak s most legfőbb gondja az volt, hogy a macskáktól őrizkedjen. Elhatározta, hogy elhagyja a királyi palotát, hogy ne lássa gonosz öccse és még gonoszabb barátai diadalát. Édes apjától el sem bucsuzhatott, hiszen senki sem tudná, hogy ő tulajdonképpen nem egér, hanem maga a herceg.

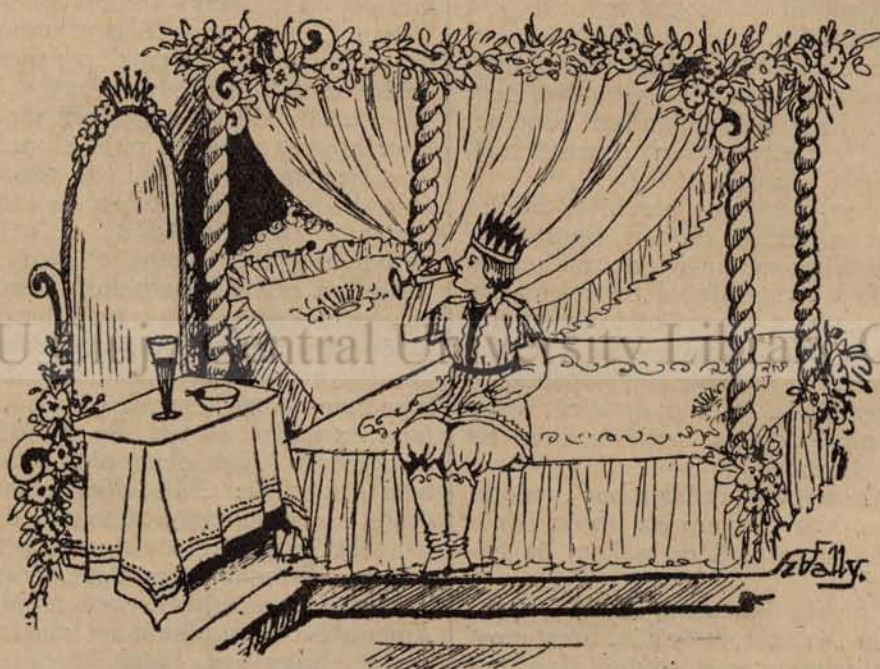
Kijutva a palotából, tanácstalanul futkosott ide-oda az utcákon. Közben meg is éhezett, de

egérkét is. A macskát gyorsan elkergette és felvette a remegő egérkét. Megsimogatta és gyengéd szavakkal vigasztalta.

Kláríka varróleány volt. Reggeltől estig, sőt néha késő éjjelig is dolgozott, hogy testvérkén és munkanélküli szülein segíthessen. Nagyon jószívű teremtés volt, megsajnálta a kis fehér egeret és elhatározta, hogy haza viszi. Édes anyja haragudott is érte.

— Van neked éppen elég dolgod, minek hoztad ide azt az egeret. Még meg fogja rágni a sok drága varrnivalót. Azonnal dobd ki!

— Hagyd édesanyám — könyörgött Kláríka —

Szegény királyfi nyugodtan itta ki a pohár tartalmát, nem is sejtette, hogy gonosz kezek varázsitalt készítettek a pohárba.

sehova sem mert bemenni, hogy eledelt szerezzen magának. Már esteledett és ő erősen félni kezdett; gondolta, bemegy egy házba, hátha sikerül észrevétlenül elbujnia valahol. Besompolygott egy kapu alá s már a lépcsőig merészkedett, amikor a homályos lépcsőkön két tüzes golyót látott izzani. A kis egér olyan szorosan lapult, ahogy csak birt, de a két tüzes golyó mereven nézte őt, mert a két tüzes golyó egy nagy fekete kandur izzó két szeme volt. Az egérke megmerevedett a félelemtől. A nagy kandur már ugásra állt, csak még egy picit habozott az egérke fehér színe miatt.

Ez a kis habozás volt a kis egér szerencséje. Éppen akkor jött haza Kláríka, észrevette a lesbenálló kandurt és meglátta a reszkető fehér

nézd, milyen kedves kis állat. Meglásd, nem fog semmi kárt csinálni. Egy pár morzsával megelégszik.

A kis egér hálásan pislogott gyöngyszemecskéivel és ott sétálgatott a Kláríka varróasztalán. Érdeklődéssel nézte, hogyan szabja-varrja Kláríka a szöveteket, selymeket és azon gondolkodott, hogyan hálálhatná meg a kislánynak a jóságát.

A királyi palotában nagy volt a rémület és kétségbeesés a trónörökös eltűnése napján. Az egész ország gyászolt és senkisémm tudott magyarázatot találni a rejtélyes eltűnésben. De akármilyen nagy volt a bánat, az ország nem maradhatott trónörökös nélkül, megválasztották tehát a második fiút trónörökösnek.

Az öreg király azonban vigasztalhatatlan volt,

annyira szívére vette kedvenc fia eltűnését, hogy már az uralkodáshoz sem volt kedve. Összehívta az ország főurait és kijelentette, hogy lemond a trónról. A főurak nagyon szerették a bölcs királyt és kérték, hogy maradjon élete végéig a trónon, de ő hathatatlan maradt. Elfogadták hát a lemondását és készültek az új királynak, a koronázására.

Az ifjabb herceg és barátai nagy ünnepséget terveztek, többek között elrendelték, hogy a koronázás napján az ország összes lakósa új ruhát viseljenek. Nosza lett erre öröm a szabók és varrónők között. A kis Klárikának is nagyon megszapordott a munkája, de akármilyen sok dolga volt a kis fehér egerrel nem feledkezett meg, simogatta, becézte a legsürgősebb munka közben is. A kis eger pedig mindig várt az alkalomra, amikor meghálálhatja a Klárika jószágát.

Klárika megsajnálta a kis fehér egeret és hazavitte szobájába.

Egy napon előkelő vendég érkezett Klárikához. Egy komorna a királyi palotából hozta a ruháját varratni. Az udvari szabók annyira el voltak foglalva, hogy a komorna ruháját egyik sem akarta vállalni, így került aztán Klárikához. A komornák mindenről tudnak, ami a királyi palotában történik, sokszor jobban tudják mint maguk a miniszterek. Mindenről tudott és mindenről mesélt Klárikának a komorna, amikor próbálni jött.

Elmondotta, hogy melyik udvarhölgy milyen ruhát csináltat, hogy a trónörökös koronázó palástját Párizsból hozatott szabók és himzónők készítik. Elmondta, hogy a herceg barátai mind miniszterek lesznek és mindegyik gyöngyös aranyos ruhát kap, sőt még a herceg dajkája is grófi rangot fog kapni s brokátból varrat magának ruhát. Csak az öreg király nem vesz részt az ünnepélyen, csak ő gyászolja elveszett fiát.

(Folytatjuk.)

Alfató.

Csitt, csitt, csendesen.
Hunyd be szemed, drága,
Álombácsi elviszen
Nagy Meseországba.

Meseország közepén
Gyönyörű kék tó van,
Ha jó volt a kis legény,
Mégfürdik a tóban.

S ha megfürdik, kétszerte
Erősebb lesz egyszerre.
Megnyergeli a kutyt,
Megkergeti a libát,
Pulyka, gyöngytyuk megszalad.
Amerre csak elhalad.
Még a cica is megáll
És háptákban szalutál.

Szarka pedig fenn a fán
Csak ezt csörgi szaporán:
Nézzétek e daliát,
Hogy üli a paripát:
Nyalka, ügyes, harcra kész,
— Tente baba, tente —
Nincs a földön ily vitéz,
Ily dicső levante!

Od rheiu. BAKÓCZY KÁROLY.

Ne játsz a tűzzel!

Mondta nem is egyszer a kis Gyuri édesanyja. De Gyuri engedetlen, makacs gyermek volt — nem fogott rajta a szó. Tegnap aztán írta az újság, hogy milyen szerencsétlenség történt Gyuriéknál. Míg édesanyja a boltban volt, Gyuri kinyitotta a tűzhely ajtaját — papírost dugdosott be, meg szalmát, hogy még jobban égjen a tűz és magasan lobogjon a fénye. Persze ügyelni nem tudott, a kilobbanó láng belekapott a ruhájába. Jajgathatott akkor már! Mire édesanyja hazajött, leégett róla a ruha de még a haja is, egész teste csupa fájdalmas seb volt, most a kórházban ápolják. Ki tudja, hogy megmarad-e?

*

Gyermekek! okuljatok a Gyuri esetéből s figyelmeztetőül álljon előttek az a pár szó:

Ne játsz a tűzzel!

A mama beszélget a kis fiával:

— Tudod mit Bécikém én nem kívánok magamnak mást születésnapomra, csak azt, hogy te legyél mindig szorgalmas, jó tanuló és igyekvő.

— Anyukám — inkább én veszek neked valamit — egyezkedik előreláthatólag Bécike.

A kis Éva.

A szomszédék kis Évája Uj Cimborát alig várja,
Jól ismerem, helyes kislány, nem olyan, mint sok akárhány.
Aki otthon kényes, nyafog és a jó szó rajta nem fog,
Az ebédet hogyha kapja, köszönetét el nem hagyja
S kis ágyába, ha lefekszik, kis kezeit összeteszi,
Ugy mondja az imádságot: apám, anyám legyen áldott

MARCELLA NÉNI

A segítség mindig jókor jó.

Irtá: Szabó Endre.

III. JELENET.

Voltak jelen. (Fázva lép be.)

JOLÁN: Kezeit csókolom édesanyám.

PANKOTAINÉ: Hol voltál ilyen sokáig kis lányom, hol ácsorogtál, agyon vagy fázva!?

JOLÁN: Későn engedett haza a kisasszony, mert az iskolában járt egy néni, nézte, ki hogyan van öltözve. Tőlem is megkérdezte, hogy ki kislánya vagyok és azt mondta, legyenek jó, fogok kapni tőle egy szép új ruhát. Azt is megkérdezte, hol lakunk, mert édesanyámnak akar küldeni egy szekér fát.

PANKOTAINÉ: Nem tudod, ki volt az a drága néni?

JOLÁN: Nem! A tanító néni nagyszágos asszonynak szóllította. Szabó Bözsi azt mondta, hogy ő ismeri, a jótékony nőegylet elnöknője, az ő utcájukban lakik, de a nevét ő sem tudja, csak látja, hogy a szegény emberek mindig mennek hozzá, mert segíteni szokott rajtuk.

PANKOTAINÉ: Isten áldja meg, nemeslelkű nő lehet. Nem baj, ha mi nem is tudjuk a nevét, elég, ha a jó Isten tudja!

JOLÁN: Jaj, anyukám, de szép babát láttam

a Csapó boltjában! Én megkérem azt a jó nénit, ha eljön, hogy vegye meg nekem! Olyan boldog volnék, ha nekem olyan szép szőke babám volna! Még aludni is tud! Mennyi sok szép ruhát varrnék neki!

PANKOTAINÉ: Ugyan kis lányom, nem szabad ennyire visszaélni a mások jóságával, Te szegény leány vagy, szegény gyermeknek nincs szüksége olyan drága játékszerekre. Örülnék, ha legalább karácsonyra tudnék neked venni egy jó meleg ruhát!

JOLÁN: Ne haragudj édesanyám, többet nem gondolok ilyen hálátlanságokra. (Kezet csókol és kézimunkájához leül.)

PANKOTAINÉ: Csak ne kívánjatok lehetetlen dolgokat gyermekeim, tudjátok, hogy szegény vagyok, ti vagytok az én kincseim és egyetlen boldogságom, ha együtt vagyok veletek, s látom, hogy engedelmes jó gyermekek vagytok, így a jó Isten is megáld. Ha szófogadók vagytok, az emberek is szeretnek és megesik a szívük rajtatok.

FERENC: Ne szomorkodj édesanyám, megint könnyezik a szemed. Az nem baj, hogy szegények vagyunk. A tanító úr ép ma mondta az iskolában, hogy Isten a szegények részét a gazdagoknál tette le, hátha juttat karácsonyra nekünk is valamit ebből a részből! Én fogok érted imádkozni. Te is imádkozz és megsegít az Isten! Ne szomorkodj, hanem míg vaesoráznánk, inkább hadd énekeljük el azt a szép éneket, amelyiket most tanultunk az iskolába, már ki is kerestem az új énekeskönyvből, itt van ni.

PANKOTAINÉ (hangosan olvassa az éneket): Istenem, de szép ez az ének! Énekeljünk gyermekeim, hiszen épen ezt az áldott orvost várjuk!

(Mindnyájan éneklük.)

„Az áldott orvos közeleg, a drága Főpap, Jézus.
Szava szívünk enyhíti meg, egyetlen üdvünk,
[Jézus.

Halld, mint zeng az égi kar, édes viszhangjaival:
Szívünkben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus!“

(Esetleg valami más, tetszésszerinti, ideillő ének.) (Függöny le.)

Ki találja ki?

1. Mi Bulgáriának a fővárosa? s ki a királya?
2. Milyen népek tartoznak az Ural altáji nyelv családnak?
3. Kinek a verse „A szegény asszony könyve“ c. költemény?
4. Milyen világrészben él a puma?
5. Könyves Kálmánt ki követte a trónon? S mettől, meddig uralkodott?

Régi divat, új divat.

— Óh, be furcsa viselet — mosolyogtok ezen a képen. S azt gondoltátok, hogy talán színházasdit játszanak s azért öltözködtek ebbe a furcsa öltözetbe.

Nem játszanak ezek színházat. Saját ruhájukban járnak ők, csak nem mostani ruhájukban.

A mult század elejéről való ez a viselet. De mert a divat folyton változik, ezért tűnik most fel különösnek előttünk az elmúlt idők ruhaviselete.

A kísértet.

Hát bizony gyerekek, rég történt az, amiről most nektek mesélni akarok. Akkor még Nagyapó is fiatal volt s szeretett tréfálni. Alig volt ember a faluban, akit meg ne tréfált volna valamivel s ember lett légyen, aki túljárt az eszén. — Különösen a hibáikról szeretete leszoktatni az embereket.

Volt a faluban egy fiatal napszámos, aki nagyon szerette a pálinkát. Becsületes munkás legény volt máskülönben; csak a hajnal ne vetette volna haza a koresmából minden nap.

Az ital később annyira vitte, hogy lopott is. Szerette a dohányt, de nem volt pipája. Ellopta hát az édesapjáját. Megtudta ezt az én nagyapám s mikor nemsokára az öregember meghalt, elhatározta, hogy a legényt alaposan megleckézteti.

Egy szép holdvilágos estén hosszú, fehér lepedőbe burkolódzott és elbújt a koresma közelében, egy kerítés mögé. Úgy várta a legényt. Jött is az esakhamar nagy tántorogva. Mikor a kerítéshez ért, elébe toppant Nagyapó és az öregember hangját utánozva síri hangon megszólalt:

— Add vissza a pipámat!

A legény rábámult a fehérlepedős alakra s a másik percben eszeveszett futásnak eredt; már ahogy tántorgó lábai bírták. Azt hitte, hogy halott édesapja szelleme kísérti: attól ijedt úgy meg.

De Nagyapó is tudott ám szaladni! Utána eredt s mikor utólérte, jól megrázta a legény vállát:

— Add vissza a pipámat; különben a pokolba viszlek!

Még csak ez kellett a legénynek! Úgy szaladt, mintha a szemét vették volna ki. Amikor végre hazaért, az ijedtségtől és a fáradságtól beesett az ajtón. Nagyapó pedig elégedetten hazament és levetette a kísértet-jelmezt. Tudta, hogy nem lesz rá többet szükség.

Másnap a legény ijedten panaszkodott Nagyapónak, hogy az éjjel az apja hazajáró lelke, hogy megkergette az utcán! Nagyapó csak mosolygott magában, de nem árulta el, hogy ő volt a kísértet.

A lecke azonban használt. A legény azután sohasem járt a koresmába s becsületes, józan-életű ember lett belőle. Most már öregember ő is. Van hat szép unokája; azoknak szokta elmesélni, hogy egyszer régen, hogy megkergette őt a kísértet. Természetesen, rég tudja már, hogy ki volt az, aki úgy megijesztette s nagyon hálás Nagyapónak azért, hogy kigyógyította ebből a esűf hibájából.

Berta néni.

Rajzoljunk a szöveghez!

Most egy szokatlan feladatot tűzünk ki gimnázista olvasóink számára. Eddig bizonyos összefüggő képeknek kellett kitalálni a meséjét. Most megfordítva: valamilyen szöveghez kell képeket készíteni. Ez nem könnyű feladat, előre is megmondjuk, csak az ügyes rajzolók pályázhatnak rá. Jutalmul a legjobbakat klisirozni fogjuk és a szöveggel együtt leközzöljük. (A képeket mindenütt a dült betűvel nyomtatott szöveg szerint kell megrajolni.)

Mindenesetre a beküldő rajzait a rajztanárjával ellenjegyeztesse, mielőtt hozzánk juttatná.

Gazsi Abessziniába megy.

1. kép

Sokat irnak ma az ujságokban Abessziniáról.

— No — Gázi — ez s ippen néked váló! Azs is olyan fekete nipsig, tán még rokonok is vágyunk — gondolja Gazsi. Nem is soka. dozik hát, hanem fejébe nyomja kopott cilinderét, hóna alá kapja a muzsikáját és elindul az abesszinek földjére.

Csak hogy nem olyan könnyű ám ezt a fekete országot megtalálni, amint Gazsi gondolta. Még Egyiptomon is keresztül kellett neki menni. Nagyon fáradt volt, mikor a Nilus partjára ért. *Leült hát egy kókuszpálma alá és szundikálni kezdett.* S nem vette észre, hogy a Nilus vizéből *egy fene nagy krokodilus kezdett a part felé uszni.*

Csevegés Tudóka Ferkóval.

— Miért sietsz úgy Ferkó fiam az evéssel, hogy szinte meg sem rágod a húst, csak úgy nyeled le nagy falatokban?

— Azért édes apám, mert délután francia óránk lesz s sietnem kell vissza az iskolába.

— Jó-jó fiam — megértem, hogy igyekszel — de az ételt azért rágatlanul le ne nyeld, mert ebből súlyos gyomorbetegségek származhatnak. Tanuld meg fiam, hogy minden ételt apróra meg kell rágni — s csak azután lenyelni. Azért teremtette Isten az embert fogazattal, hogy azt használja is az evésnél.

— Hát miért fontos ez az óvatosság édes apám?

— Miért Ferkó fiam, megmagyarázom neked. Azt tudod ugye, hogy a lenyelt étel a nyelöcsövön át a gyomorba kerül. Itt az emésztést különböző savak segítik elő. Ezek között elsőrendű szerepe van a szájból lévő nyálnak. Most, ha te csak úgy rágatlanul nyeled le a falatot, a nyállal nem keveredik jól össze az étel, az emésztésben zavarok állnak be. De ezenkívül más szerepe is van a nyálnak. A nyár szervezetünk műhelyében az, ami a kórházakban a lysoform, meg a karbol, éter — vagyis fertőtlenítőszer, a levegő tele van bacillussal, ezek milliószámra kerülnek be a szájbba, s hogy állandóan nem vagyunk betegek, annak köszönhetjük, hogy a nyál mirigyek által termelt ellenmérgek nagyrészt elpusztítják a bacillusokat. Ebből magyarázzák a tudósok azt

az érdekes jelenséget, hogy az állat, ha sebek ütnek is ki rajta, könnyen gyógyul, mert nyelvével végig-végig nyalja a sebet. Ezért kell Ferkó fiam az ételeket jól megrágni, hogy a nyállal összekevert ételben a tifusz és más fertőző betegségek csírái, amelyek a szájon át jutnak a szervezetbe, megsemmisüljenek.

— Megértettem édes apámat. S köszönöm az életre szóló figyelmeztetést — ezentúl még a leg-sürgősebb lecke kedvéért sem fogom rágatlanul lenyelni az ételt.

László Marcella.

Gazsi Abessziniába megy.

2. kép

Csak arra ébredt fel, hogy a krokodilus ott csattogtatta előtte félelmes állkapcsait.

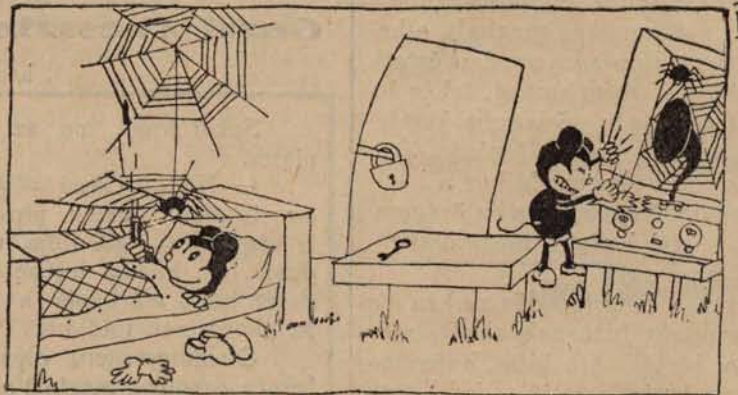
— Jáj teremtő Istenem, azonnal a más-világon fogok muzsikálni! — Még lenyel ez s undok krokogyélus — reszketett Gazsiban még a lélek is.

3. kép

— Legalább hagy huzzsam el utoljára a nótám. drága krokogyélus úr — könyörög Gazsi az életéért. S muzsikáját felkapva, játszani kezd rajta.

És nini! a krokodilus bezárja rettentő állkapcsait, leül a farkára. Két első lábát maga elé rakja és úgy hallgatja Gazsit.

A gonosz pókok támadása.

A támadó ellenség már az ablakon is be-merészkedjk. Beszötte az ablakot, szövi már a rádiót is. És jaj! mindjárt vége az életének! — szöni kezdi már Pukit is. A kulcs hiába van ott az asztal sarkán, nem tudnak kimene-külni.

— A Miki nemzetség teljesen el fog pusztulni a föld színéről — sziszezi gyűlölettel Pocaki Pók. Miki kétségbeesetten néz körül, itt mar csak valami csoda segíthet. Utolsó két-ségsbesésében nagyot ordít:

— Puki ébredj, vége az életünknek!

Eke és kard.

Volt egyszer, hol nem volt egy hatalmas nagyúr, aki halálát közeledni érezvén, a következőként végrendekezett:

— Hozzatok kardot és ekét elém — mondta fiainak.

A fiai teljesítették az atyjuk kérését, akkor így szólott fiához:

— Neked adom, bátor gyermekem, a kardot, a kastélyt és a hegyeket, te legidősebb sarjam!

— Neked pedig, nem kevésbé drága gyermekem, a szántóföldeimet, a völgyeket és az ekét, ezzel gazdálkodjál.

Ezután meghalt az aggastyán, fiai pedig teljesítették híven parancsait.

De mondjátok, mit gondoltok, hová lett a harcos, mi lett a csatabárdból és a hősi lovagvárból? Vajjon mi lett az ekével és a jámbor szántó-vető milyen sorsra jutott?

Oh a történet vége szomorú, a hősi kastély a porba hullt, a kard viselője rég elpusztult, a hegy orma pusztá, néma sir.

De néztek, lenn a völgyben, ragyogó napfényben fürdenek a mezők és a rétek és dus kalászfetések hirdetik az eke és borona világepítő, áldásos munkáját.

Adél néni.

Gazsi Abessziniába megy.

4. kép

Szól a Gazsi muzsikája, most már vidámabban.

— Majd elhuzsom én a nótádat! — mondja félhalkan és ráhuz erre a csárdás nótára:

Ritka buza, ritka árpa, ritka rozs... De már erre a krokodilus is rug egyet a levegőbe jobbra, rug balra, olyan táncolást csap, amelyet nem látott még a világ.

5. kép

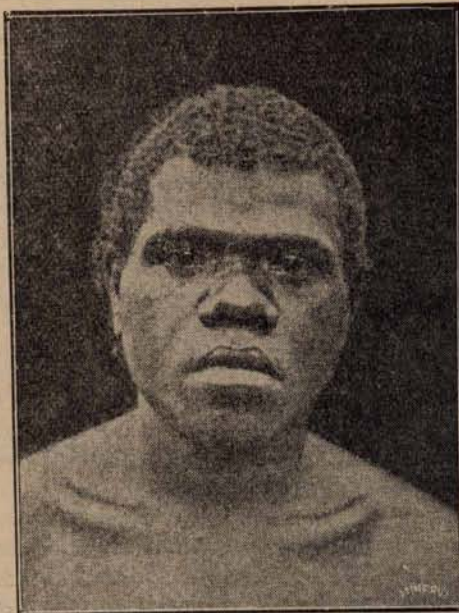
De hát a jóból is megárt a sok. Addig húzta Gazsi a nótát, míg a krokodilus úgy elfáradt, hogy el is felejtette a nagy heje-hujában megenni Gazsit. Ott esett le éppen, ahol azelőtt Gazsi szunnyadozott. El is nyomta menten a mélységes álom.

— Alázatos solgája, krokogyélus ur! — integet kopott cilinderével Gazsi — és távozóban még visszakiált: „akkor lássalak mikor a hátam közsepit!”

Aztán elhatározta, hogy nem marad ebben a veszedelmes országban, hanem megy, megy, ameddig csak Abessziniába el nem érkezik.

Abessziniai férfi.

Abessziniában, ahol most az olasz-abesszin háború folyik, a legkülönbözőbb népfajok hazája.

Ez a kép itt egy galla-néger ábrázol, amely népfaj Abessziniában déli részén levő földterületen él. Nagy részük mohamedán, de vannak köztük keresztények is. Hisznek a jó és gonosz szellemekben.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

Rácsos kapu, rácsos ablak.

Rácsos kapu rácsos ablak,
Nem sokára itten hagylak,
Elmegyek én messze innen,
Ki sem csordul tán a könnyem

Ha valaki megkérdezi,
Azt a kislányt, azt a régit,
Akkor tilkon megsíratlak,
Rácsos kapu, rácsos ablak.

Humor

Gézuka az ebédnél egyre fintorgatja az orrát. Végre is az édesanyja nem állja meg szó nélkül:

— Miért fintorgatod az orrod Gézuka?

— Nagyon sós ez a leves anyukám.

— Egyed csak fiam épp ma olvastam az újságban, hogy minden embernek évente négy kiló sót kell elfogyasztani.

— Igen, de nem egy tál ételben, Anyukám...

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Br. Bánffy Katinka II. el. o. t. szünidei beszámolója.

Mi az idén Szalárdon nyaraltunk. Nagyon jól szórakoztam, sokat fürödtem és sétáltam, meg mászkáltam a hegyoldalon. Ott volt Sztojanovits Hella és vele sok csintalanságot követtünk el. Még rajta kívül sok játszópajtásom volt. Egyet úgy szerettem, hogy mindennap eljött és még az emlékkönyvembe is írt egy szép verset. Voltam Hévizen és meg is fürödtem. Máskor Ilvára mentünk, ahol megmutatták a gyárat is nekünk, én meg még a kazánt is megnéztem.

Nagyon busultam, mikor vissza kellett jönni.

*

Hisz oly jól telik a szombat délután...

A szombat délutánt mindig nagyon várom,
Mert együtt találom kedves társaságom:
A komoly Emmuskát, a mosolygó Annát,
A két kis testvérkét, Olgicát s Iluskát,
Zsófikát ott kapom, egy Babát meg viszek,
Am Sós Juliskáról meg ne feledkezzek.
A kicsi Aranka kedves mamájával
S két barátnőjével, Sárival, Verával.
Aztán a Miklósok: Nándor, R. di, Zenta,
Nélkülök a jó kedvű tán köztünk sem volna.
Egy kis primadonna is jött ám közénk,
A kis Simon Ági! Örömmel köszöntünk!
És a Bogdán Manci, aki nagyon rendes,
No meg Martin Lajos, aki komoly, csendes.
Fintha Ildikó is hűséges cimborá,
Bálint Editről is szóljon a krónika.
Aki régen nem jött, rossz néven ne vegye,
Nevét nem ta tottam bizony az eszembe.
Jöjjön el szombaton, tudjam megismerni,
Más versemben akkor meg fogom nevezni.
Nem kötelesség ez, összegyűlni szépen,
De egymást nem fogjuk ismerni másképpen.
Hiszen olyan jól telik a szombat délután,
Ünnep lesz ez nekünk a tanulás után.
Ha elmúlik a nyár s jön az ős borúja,
Akkor mulat majd jól a sok kis cimborá.
Mint a vándor madár, ha az ős közeleg,
Fürdőről haza jön a sok vidám gyerek.
Mennyi minden történt, elmondják majd nekünk
S mi kik itthon voltunk, u'ólag nevetünk.
Marcella néni lesz most már a vezérünk,
Jóságos beszéde úgy hiányzott nekünk.
Remélem eljönnek és szombat délután
Mindenkit ott lelek én és a hugocskám.

HODIS ILYKE, IV. g. o. t.

KIS CSERKÉSZEK

A jel.

Köszönni tudtok egymásnak és a vezetőknek, farkaskölyök cimborák. — Mi is a mi jelünk? A jobb kezünk felmutatott két ujjá, ugye? — Hát azt tudjátok-e, hogy miért mutatjuk fel éppen így azt a két ujjunkat? — Mindjárt megmondom. — Mert a szembe néző, két fülét figyelmesen hegyező farkaskölyökre emlékeztet.

Az erdők farkasa már kicsi kölyök korában megtanulja, hogy csak a saját ereje, ügyessége által élhet meg, mert ha csak felnőt korában kezdene tanulni, bizony addig felkopnék az álla.

Tudja ezt a farkaskölyök s ezért állandóan figyel, hegyezi a füleit. Nem is kerüli el semmi a figyelmét s nincs az az ugra-bugra szöcske, amely meg tudna menekülni, ha ő utána iramodik.

Nektek is meg kell tanulnotok, hogy ne kérjetek, ne várjatek mindent másról, cimborák! Azért farkaskölyök a ti nevetek is, hogy legyetek olyan ügyesek, fürgék, éberek, mint az erdőben lakó igazi farkaskölyök. Tanuljátok meg, hogy csak az az ember állhat meg a talpán, ha felnő, aki már kicsi korában megteszi, ami tőle telik.

Valami egyébire is emlékeztet ez a felemelt két ujj. Arra, hogy két törvényünk van és az ígérteinknek két pontja. Ezekről azonban majd következő alkalommal beszélek.

Bizik bennetek:

Farkas-anyátok

*

Tanuljátok meg a következő kis verset, amelyet az „Uj Cimborá” indulója dallamára el is énekelhettek:

„Házunk előtt mennek el a cserkészek,
Édesanyám, én is közéjük lépek.
Én leszek az első őrsben az őrsvezető;
Nem a világ az a kis próbaidő.”

*

Dugó Dani kis cserkész ott lábatlankodik egy négy cserkész előtt, aki tréfásan rászól:

— Te Dugó, vigyázz, mert zsebre duglak!

— No akkor több ész is lesz a zsebedben, mint a fejedben, — vág vissza ügyesen a kis farkaskölyök.

Az Uj Cimborá szívalbumába gyűlnek gyűlekeznek a fényképek. Az Aiud-i rajzkiállításra mutatjuk be először az albumot. Akinek van fölösleges fényképe küldjön be az album számára.

Marcella néni postája

Täglicht Erzsébet. Hol s merre töltötted a nyarat? A szünidei beszámolódat várjuk! — *Tóth Zoltán és Levente.* Képzelem két kis cimborá mekkorát nöttetek a nyáron. Maholnap már a betűvetést is megtanuljátok. Az apuka által küldött előfizetéssel az újságotok, okt. 15-ig van rendezve. Édes apukát és anyukát szeretettel üdvözlöm. — *Óry Imre és Huba, Arad.* Szorgalmas olvasói vagytok lapunknak — azt már látom. De ám én többet is szeretnék tudni rólatok. Hogy melyik iskolába s hányadik osztályba jártok. Meg, hogy merre töltöttétek a vakációt? — *Deák Annuska.* Hogy sikerült a nyári kertészkedés? A vakációs beszámolót tőled is várom. — *Sigmund Zolti, I. g. o. t.* Vártam kis cimborá a leveledet, amelyben mindenről beszámolsz, de mind a mai napig nem jött meg az a levél. — *Horváth Sarolta.* A kézirat is, meg a küldött összeg is megérkezett. Szeretettel üdvözlöm. — *Bilkay Gizike.* A Mikulás színdarab még idejében befutott. Rövid jó színdarabokat Karácsonyra, madarak- és fak napjára, vizsgára és anyák napjára is szívesen veszünk. — *Bartha Ricike.* Új kis cimboránk vagy Szeretettel fogadunk közénk, abban a reményben, hogy hűséges olvasója leszel te is az Új Cimboránk. — *Izsák Ibolyka.* Már régóta várom a leveledet Ibolykám, de úgy látszik, sok a tanulni valód. A szívalbumban hiányzik a fényképed helye. — *Szakács Gyula.* Látom, hogy nagy szeretettel olvasgatod ezt a kis Cimborá újságot — de nem is hagytál békét édes apádnak, míg be nem küldte az előfizetést. — *Róm. kath. elemi isk. Ig., Aiud.* A küldött előfizetést köszönettel nyugtázzuk. Nagyon örülnénk, ha néhány új kis megrendelőt kaphatnánk az iskolából. Szíves üdvözetünk. — *Ref. elemi isk. Ig. Simleul Silvaniei.* Az előfizetés befutott, így 1935. ápril. 1-ig van rendben — alkalomadtán kérjük a további rendezést. Új előfizetőket hálás köszönettel fogadnánk. Ha a gyermekeknek kedvük van a kertészkedésre, írjanak róla, s bevesszük őket a kertészkedők közé. — *Virágh Böske, Pereciu.* Új kis cimboránk vagy Bözsike. Szeretettel fogadunk magunk közé. Reméljük, hogy hűséges és szorgalmas olvasója leszel majd az Új Cimborának. — *Vincze József.* Amennyiben ígérte tartja, szívesen és türelemmel várunk. — *Bandi Dezső, III. g. o. t.* Leveledet megkaptam legényke. Jól tetted, hogy írtál. Így legalább megtudtam, hogy nem alusztok Cristuron, de gondoltok és dolgoztok. A rejtvényedet átadtam a rovat vezetőjének, átnézés végett. Örülök, hogy szeretitek ezt a kis újságot, az üdvözeteket: úgy a magam, mint az olvasók nevében — megköszö-

nöm. Aztán írhattok máskor is. — *Fischer Czucz, Cluj.* Egy kis szürke veréb telepedett a minap a szerkesztőség ablakára és az csiripelte el nekem, hogy te milyen jó kis cimborá vagy, hogy németül is milyen nagyszerűen beszélsz. De ám az ilyen helyes, ügyes leánykát szeretné az Új Cimborá meg is ismerni. Szombaton délutánonként van a helyi kis cimborák találkozója — jöjj el majd, hogy szemtől-szemben is hadd lássunk. — *Méder Zoltán, II. g. o. t.* Magad személyesen hoztad be az új rejtvényeket, amelyeket én át is adtam a rovat vezetőnek. Az országos rajzkiállítás óta megnőttél Zolti és meg is komolyodtál. Gondolom, hogy a tanulást is lelkiismeretesen veszed. Remélem, hogy a toborozásnál is ügyeskedni fogsz. — *Bartha István.* A Satumare-ra küldött lapját nem kaptuk meg, csak az utóbbi. Azonnal küldtünk mutatványszámokat. Remélhetőleg azóta megkapta? Szíves üdvözet. — *Martin Emma Cluj.* A nyári utazásodról írt beszámolódat elolvastam. Mondhatom, hogy nem kis utat tettél meg Satumare, Sighet, Cernauton keresztül Constantáig. Szinte az egész országot végig utaztad. A beszámolót a közlők közé tettem. — *Wass Rózsika, VI. el. o. t.* *Mihai Viteazu.* Most léptél be az Új Cimborá előfizetői közé s már is megszeretted ezt a kis lapot, írod leveledben. Úgyesen be is mutatkozol. Ez már helyes dolog. Nem hiába jár neked az Új Cimborá, de látom, hogy tanulsz is belőle, ami hasznos, megjegyzed magadnak. Így kellene minden kis cimborának. Tisztelen a szüleidet Rózsika, — akik ilyen ügyes leánykát neveinek falun, minden tiszteletet megérdemelnek. — *Enyedy Gyurka, IV. el. o. t.* Akkor voltál feun a szerkesztőségben, mikor én éppen a városban voltam. No, legközelebb, akkor gyere, mikor én is ott leszek. A rejtvény fejtést átadtam a rovat vezetőnek. — *Fáj Árpádka, Ciocai.* Rejtvény megfejtésed jó — a rovatvezető bácsi ki is teszi majd a neved, a megfejtők közé. Aztán tanultál e már verset Árpádka az Új Cimborából? Mindenkinek kell tanulni legalább egy-két verset. *Simon Ágnes, I. g. o. t.* Nemcsak megfejtést küldtél be, de új rejtvényt is szerkesztettél, még pedig elég ügyesen. A rejtvényt szerkesztő bácsi le is fogja közölni. — *Nagy Ferike, II. el. o. t.* *Cluj.* Szorgalmas és kitartó bélyeggyűjtő vagy. Ha továbbra is ilyen kitartó leszel, mire megnősz, szép gyűjteményre teszel szert. — *Sütő Magduska, II. el. o. t.* *Cluj.* Leveledből látom, hogy szorgalmasan fejtegeted a rejtvényeket. De ha már itt laksz a mi szép, kincses városunkban, látogass meg egy szombat délután a szerkesztőségben, hadd ismerjelek meg Magduska szemtől-szembe. — *Kohn Vera, I. el. o. t.* Szomorúsággal hallottam édesapádtól, hogy beteg

vagy Veruka. És még így betegen is megfejtetted a rejtvényt és saját kezű írásával írtad egymás után az ákom-bákom betűket. Remélem, mire ezt az üzenetet megkapod, ismét a régi, jókedvű kis cimborá leszel. — *Miklós János, Braşov.* A küldött előfizetést megkaptuk. Köszönettel nyugtázzuk is. — *Alter Tibor, Mercurea Ciuc.* Szeretném már látni a postában a te beszámoló leveledet is Alter Tibor — hogy melyik iskolába, s hányadik osztályba jársz, meg, hogy mi az ami az Új Cimborából legjobban érdekel téged. — *Török Ferenc, Alba Iulia.* A küldött előfizetéssel jul. 1-ig van rendben a számlád. Gyűjtöd-e a bélyeget? — *Aiben Olga, ifj. Bokody József, Meggyesi Zsózsó, Orăştie.* Új kis cimboráink vagytok — szeretettel fogadnak maguk közé a többi kis cimborák. De ám a bevett szokások szerint, azoknak, akik újonnan lépnek be az olvasótáborba bemutatkozó levelet kell írni, amelyben a levélíró megírja, hogy hány éves, melyik iskolába, hányadik osztályba jár, s mi az ami az Új Cimborában őt legjobban érdekli. Ezek szerint, hát várjuk a bemutatkozó leveleteket. — *Janovszky Imre, Bara-Mare.* Az Aranka és Magduska előfizetését és a 3 példány árát is köszönettel nyugtázzuk. Mindenkit üdvözlök a családban. — *Adám Katóka, IV. el. o. t. Petreni.* A 29-es számú rejtvénymegfejtését átadtam a rovatvezetőnek. A találós kérdés megfejtését még eddig csak te fejtetted meg helyesen. Azonban remélem, hogy még mások is megfejtik. Az elemi osztályok elvégzése után hol folytatod az iskolát Katóka? — *Vaska Klárka, I. g. o. t. Cluj.* Rejtvényed beérkezett. A nov. 24-i ismerkedő mesedélutánra téged is várunk. — *Buzogány Pál, Săcueni.* Mesét ígérsz a leveledben. No hadd lássuk azt a mesét! Már erre én is kíváncsi vagyok. Kiolvasom leveledből, hogy az újságot mindig nehezen várod. Gondolsz a többi kis cimborákra és üdvöletedet is küldöd nekik. Ezt az üdvöletet most át is adom. Írj majd máskor is Buzogány Pál, de azt is írd meg a leveledben, hogy hány éves vagy? — *Hódis Ily, IV. g. o. t.* Nagy munkán dolgozol, amint írod, de ez a nagy munka most még titok. Na majd napfényre derül! jöjj be és amit lehet megbeszélünk. — *Balogh Évi, VI. el. o. t., Kató V. el. o. t., Ildikó, IV. el. o. t.* Nagy örömmel olvastatok az üzenetet, amely nektek szólt. A nyarat pompásan töltöttétek. Még a munkát is szórakozásnak vettétek, így semmi munka sem esett terhetekre. Írjátok, hogy milyen szép volt a virágos kertetek s a krizantémumok még most is milyen szépek. Gondolom, hogy a faluban sem volt szebb virágos kert, mint a három Balogh kislányé. „A király leány és a fehér rózsza” különö-

sen tetszett nektek az utóbbi számokból. Az ügyes toborzásért díszéretet kaptok — és még valamit — az Új Cimborá szívalakú imakönyv-jelzőjét.

FEJTŐRŐ

Rovatvezető: Sóllyom István.

1. Csigarejtvény.

Beküldte: Gr. Bethlen Katinka.

*S	z	e	r
i	m	b	e
c	t	o	t
j	á	r	e
u	z	a	m

A csillaggal megjelölt betűtől csigairányban indulva, egy kedves mondást kapunk.

2. Szórejtvény.

Beküldte: Keul Edit és Gyurka.

szem	szem	közt
szem	szem	

3. Földrajzi pótlórejtvény.

...nglia, ...elgium, ...ritrea, ...vájc, ...anghai,
...ürich, ...ndia, ...ápoly, ...zland, ...laszka.

A helyesen beírt kezdőbetűk sorrendben egy ismert ország nevét adják.

Megfejtési határidő: 1935 november 25. A megfejtők között jutalmul könyveket sorsolunk ki.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium” könyvkiadó R. T.-hez, Budapest, Kecskeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni. Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSÓ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.